

La setmana

DEL 14 AL 20 DE MARÇ



ANDORRA
Dimarts 15. Carme Riera, escriptora del mes per la Institució de les Lletres Catalanes, visitarà Andorra.



PERPINYÀ
Divendres 18. 21 h. Palau de Congressos. El cantant Jordi Barre celebra amb un recital els seus trenta anys de cançó.



CATALUNYA NORD
Diumenge 20. De 8 a 18 h. 1a volta de les cantonals. (Pàg. 9)



GIRONA
Dilluns 14. 2/4 de 8 del vespre. Centre cultural La Mercè. Conferència d'Eduard Salvador sobre "L'evolució de l'Univers".



MANRESA
Divendres 18. 20 h. Sala La Plana de l'Om. Conferència sobre la nova Llei de Mecenatge, a càrrec de Francesc Homs.



BARCELONA
Dimecres 16. 20.30 h. Camp Nou. Lliga de Campions. F.C. Barcelona-Spartak de Moscou (retransmès per TV3).



CASTELLÓ
Divendres 18. 19.30 h. Local del Suport Mutu (Aragó, 16). Reflexions sobre la guerra dels Balcanes per Stasa Zagiovic.



VALÈNCIA
Tota la setmana. Tothora. Falles. La crema serà dissabte a la nit. (Articles sobre la festa, de la pàgina 49 a la pàgina 54.)



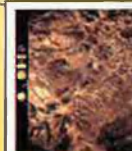
ALZIRA
A partir del dia 11. A la Casa de la Cultura. Exposició del pintor Rafael Armengol. Presenta les sèries "Com del mar a la terra" i "MVM".



PALMA
Dies 17. 20 h. Centre de Cultura Sa Nostra. Taula rodona sobre els instruments jurídics per a la defensa del Medi Ambient.



ALACANT
Dijous 17. 12.30. Saló de Graus de la Facultat de Dret de la Universitat d'Alacant. Conferència d'Angel Colom.



BENIDORM
Dimecres 16. 9 i 15 h. Centre Cultural de la CAM. Curs d'actualització científica sobre Geografia i Història.

Podeu enviar les vostres convocatòries al fax 93-323 35 41

MADRID

19 i 20. Congrès Federal del Partit Socialista Obrer Espanyol.

BUDAPEST

Des de l'11 de març fins el 10 d'abril. Festival de música clàssica de Primavera. Informació al telèfon 361-1189570.

NOVA YORK

17 de març. Dia de Sant Patrici. Desfilada dels irlandesos per la Cinquena Avinguda i festes tradicionals. Recital del grup Chieftains al Carnegie Hall.

ROMA

Dilluns 14. La justícia decidirà si processa Josep Carreras i el director de l'Òpera de Roma per pagaments irregulars.

DETROIT

14 i 15. Conferència Mundial sobre la creació de treball.

PARÍS

Fins el mes de maig. Centre Georges Pompidou. Exposició: "La vila, art i arquitectura a Europa".

Whitewater no és Watergate

Bill Clinton ha estat assetjat per un escàndol de finances, relacionat amb la seua dona, Hillary, quan ell era governador d'Arkansas. Però, explica Vicent Partal, qualsevol comparació amb l'afer Watergate és, encara, una exageració.

El fiscal especial encarregat de jutjar l'afer Whitewater estudia si Hillary Rodham Clinton va fer alguna cosa il·legal o poc ètica en referència a una empresa de venda de terrenys, una mena d'urbanització, que és Whitewater. Això i si, per part de l'administració Clinton, hi ha hagut un comportament deslleial amb la justícia consistent a amagar o destruir informació. La premsa americana, i el partit republicà, s'hi han llançat de ple, amb tantes ganes que han fet bona aquella frase dels periodistes del *Washington Post* segons la qual "el Watergate ha fet molt de bé al país però molt de mal a la professió".

Centenars de periodistes i polítics corren embogits aquests dies a la recerca d'un detall, per mínim que siga, que pugua posar en un greu compromís els habitants de la Casa Blanca. I el que sorprèn és que busquen sobretot com enfonsar el president, més que no la notícia en ella mateixa. Fa tota la impressió que qual-

sevol notícia val només si pot servir per a insinuar al fiscal pistes a seguir, indicis que apuntar-se al tauler de mèrits de la redacció.

Un exemple. La nit de dimarts diversos informatius nord-americans recollien el cas dels missatgers de Rose Law, l'empresa d'advocats on havia treballat Hillary. Aquests missatgers declaraven a tothom que havien rebut l'encàrrec poc després de començar la campanya electoral, i quan Hillary havia deixat l'oficina, de cremar papers, caixes de papers, pertanyents a la primera dama. Sorprèn que tinga res d'estrany això. És més que dubtós que siga incorrecte que, quan una persona abandona la seua oficina, l'empresa es desfaça dels seus papers. Però en l'ambient actual això es torna en la insinuació que



Hillary Rodham. El matrimoni Clinton passa, de nou, per hores baixes.

es vol amagar alguna cosa. Tant com per demanar al jutge que investiga el cas que intente esbrinar què hi havia en aquells papers. Exageració? Probablement no per ella sola però sí en el context. Per descomptat que si els Clinton hagueren sabut com comportar-se i no hagueren fet el babau davant les primeres notícies referents al cas, aquest no hauria agafat la volada que ara té. Han pagat la patenta i ser de poble, i ho han pagat ben pagat.

De tota manera, i continuant amb l'exemple, hi haja el que hi haja en aquells papers, no es pot perdre de vista que es tracta d'un hipotètic escàndol financer esdevingut fa més de deu anys. I això té poca cosa a veure amb el Watergate, on es produïa una violació repetida i sistemàtica de la Constitució dels Estats Units per una persona que era president

en exercici de la nació. La diferència és molt substancial. Perquè fins i tot si es comprova que la Casa Blanca ha amagat dades de l'afer Whitewater, aquestes no afectarien l'actual ofici de president ni el sistema constitucional, sinó una, que pot ser fins i tot greu, activitat il·legal privada o, com a màxim, exercida per un governador.

Per això cal preguntar-se per què aquesta obsessió que sembla que Whitewater determinarà el futur del món. En el pitjor dels casos, si la investigació no descobreix res més, ara com a màxim es podria multar Hillary Clinton per comportaments irregulars. Res més. I cal recordar que Hillary no té càrrecs polítics dins l'administració sinó que simplement coordina l'equip de treball que enllesteix la reforma de la Sanitat. És molt més, és clar, però no jurídicament. La pregunta, per tant, és si no són excessives les expectatives creades pels periodistes al voltant d'això.

És bastant probable que sí. Però és, a la vegada, la torna de l'immens poder mediàtic que acumula en les seues mans el Govern dels Estats Units. Si l'anècdota més petita pot ser tan amplificada com ho és habitualment, què no podem esperar d'un afer tèrbol com aquest?

Finalment dues notes a peu de pàgina: cal tenir en compte que per ara el pes de la història el porta el *Washington Times*, un diari tan modèlic per la maqueta i el disseny com rebutjable per la informació i l'ètica. Diu mentides molt sovint. I segona: un investigador especial porta el cas i diu que rep el suport i la col·laboració necessaris des de la Casa Blanca. Aquí, en aquesta investigació, és on hi ha el rovell de l'ou. La resta, per ara, són focs d'artifici.

Vicent Partal